

at tað smærra og tað grovara skiljast. Í öðrum londum brúkast fleiri ólíka grov sòld til at skilja stelkar, rusk, ilgresfræ og gott fræ frá hvörjum öðrum. — Ein kann eisini hava góða hjálp av at brúka eitt mjòlsòld, tá ið einki annað er fyri hond.

Hin mátin er at foykja, týna ella kasta fræið, so at tað lætta skiljist frá tí tunga. Tann eldsti mátin, sum umtalast í bíblini og eldri skriftum var at kasta fræið ella kornið við hondskupli eftir einum gólvi. Tað tyngsta fer tá longst burtur og kann sópast saman fyri seg. Týningatrog hevur fyrr verið brúkt í fleiri londum, men er nú at kalla burturlagt allastaðnis uttan í Föryum. Tann gamli Föroyski týningamátin er seinur og krevur gott handalag. Tí brúkast nú yvir hövur allastaðnis blásumaskinur til at foykja korn og fræ við.

Um bóndin vil hava nyttu av at reinsa sitt fræ, má hann fyrst og fremst læra seg at kenna tey bestu græsslögini. Tað fræ, sum sýnist at vera mest vert her hjá okkum, fiorinfræið, er smátt og smalt, dimligt, í brúnt og silkiglitrandi á lit. Tað er fræið av tí fina, tætta bögræsinum, sum ofta verður kalla blaðgræs. Frægræs og blaðgræs er alt eitt. Har sum græsið stendur rúmt í turrari, góðari jörð, ber tað nógv fræ, men stendur tað tætt, verða fleiri blöð og fleiri fræstelkar, helst tá ið töðan er nógv og sólagangurin ikki er góður.

Slikt eru kvinnubrögd.

Ílt er at rógva anstroyri, men tað eru onnur enn vit sjógarpar, sum lagt hava »borð móti báru« og tó vunnið vegin framm. Tað gjörði Frú Magnussen úr Íslandi, sum búsett er í Einglandi. Frá 1884 hevur hon stríðst fyri at fáa saman so miklan pening, at tað kundi rökka til at fáa upsett ein Íslendskan kvinnuskúla í Reykjavík. Tá ið best var liðugt og byggjast skuldi, setti hövdinganir í Reykjavík seg ímóti við hondum og fótum. Teir væntaðu skúlan at fara at verða ovislendskan — so Íslendskan, sum frúgvín er sjálv. Men hon vann eftir langan drottur.

Skúlin er settur og væl til stóðar allar vegir. 18 tilkomnar gentur komu inn á hann í heyst og av teimum lata ikki meiri enn 3 lærupengar fyri seg. Fyri at lærumoygjær eisini í framtíðini kunna fáa fripláss á skúlanum, er nú frúgvín á ferð

um Norðurlondini til at selja burtur meginpartin av sínum Íslendsku forngrípum, sum eru verdir mong túsund krónur.

Slikt má kallast at elska fostirlandið og at hava amhugsan fyri fólki sínum og slikt eru kvinnubrögd, sum fá hava ráð og færri vilja til at gera. Alvi.

„Ein og hvør má sína lukku smíða“, segði langommubadji við mammu á sinni. Hettar rann mær í huga mánakvöldið, ið var. Eg tók ein gullpenga, ein gullring og bílæti av einum ungum dreingi í aðra hond og eitt liklatyssi og eina sálmaðók í hina. So fór eg út at hygja eftir mánanum; tí tað var nýgjársný. Skólkurin hevði fjalt seg aftan fyri eitt stórt, svart skýgj; so at eg mátti standa úti eina góða løtu. Bróður segði við meg, at eg mundi fara at standa og bíða mær deyðasótt til, so at eg hvørki kundi fáa drong ella ríkidömi, men eg lurtaði ikki eftir honum og fekk tá mánaslintruna at sigja í öllum góðum. Sum vituligt er, kann eg ikki siga meg frí fyri at breyga eitt syndur til Evu sálugu. Tað var mær ikki fullvæl, at eg visti, mær var gott fyri í ár. Morgunin eftir, sum var kyndilsmessumorgun, fór eg út at leita eftir krákum turrfaðandi, hattleys, klútaleys og skóleys. Óreint í allar, ið ganga og buldra við byrsum, so at krákur eru nærum so sjaldsamar sum lundi á jólanátt. Eg mátti renna nærum ein hálvfjórðing, áðrenn eg sá nakra kráku. Hon sat úti á einum skerí langt frá landi, so tó at eg blakaði stein og bein og torvkongul eftir henni, latst hon ikki um vón. Eg mátti nakkalong aftur til hús líka klók sum eg fór út.

Nú eru eingi ráð uttan at hava tol. Eg meini eg fari at keypa mær av hesum nýgja vakurleikssmyrslunum, á apothekinum er at fáa. Tá, ið eg so royni at vera blíð við allar líkligar dreingir, gevur tað seg onkum tíð, hvør ið tað fer at verða.

Yngra Marjin.

Smábrot úr svörtu bók.

»Mangt er forborgið í natúrini« er eitt gamalt orðatak. Meir og meir verður nú kunnugt fyri hvörjum manni av tí, sum fyrr hevur verið forborgið.

Kinafólkið hevur í fleiri hundrad ella túsund ár haft kunskap um mangt og hvat, sum nýliga er uppfunnið í vesturlandinum. Teir gomlu prestanir í Egyptini, sum livdu fleiri túsund ár fyri kristnu tíðsrokningina, sýnast eisini at hava haft kunskap um nógv